

Дано не е тази - се помоли мислено Иванко, отправяйки отново поглед към другите жени, не намирайки нито една, ^якоято да спре вниманието му. Бяха или много стари, или много млади. Дори между тях имаше истински деца, с дълги, отпуснати по раменете коси.

Император Алексей кимна на хубавицата с бледозелената рокля да пристъпи по-близо. След това подири с очи и кимна също така на Иванко да приближи към него.

Блажено чувство се разля по жилите на годеника. Той направи няколко крачки като на сън. Тя беше... Тя беше... Никога, дори в най-смелите си бланове, той не бе допускал, че Теодора може да бъде толкова красива и привлекателна...

- Алексей... - каза императорът, - най-сетне ти се отдава случай да се запознаеш с моето семейство, което от днес ще бъде и твое. ^яСега ти ставащ мой обичан внук и най-напред трябва да те запозная с тая, чрез която влизаш в императорския дом...

Той се обърна към чудната хубавица.

- Анна, ето твой зет... Покажи му дъщеря си...

Иванко не можа да схване какво иска да каже императорът. Помисли, че не разбира още добре гръцкия език и размесва понятията.

Ала порфирородената княгиня Анна се наведе към земята, дигна на ръце едно хубаво момиченце на около четири-пет години, погали го, след това трогната до сълзи го ^{о/}пададе на снажния момък:

- Ето твоята невеста...

Българинът помисли, че сънува. Каква бе тази измама? Подиграваха ли се ромеите с него? Силен гняв го нахара да изти-